Morgenstjernen

Organ for
Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

*„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"*

NUMMER 6 | 15. MARS 1922 | 1. AARGANG

Jesu prædiken paa Oljeberget.

Nogen spredte bemerkninger

av *Carl M. Hagberg.*

> I det høie og hellige bor jeg, og hos den som er sonderknust og nedbøiet i aanden,
> for at gjenoplive de nedbøiedes aand
> og gjøre de sønderknustes hjerter levende.
> (Es. 57, 15).

I sin bergprædiken lærer Jesus os mange gode ting til efterlevelse, men fornemmelig formaner han sine apostler til at gi agt paa de lærdommer som han fremsætter og forklarer. Naar han saaledes sier: «Salige er de fattige i aanden, ti himmerikes rike er deres», saa retter Jesus disse ord til dem som har annammet evangeliet, og som er ydmyge og lydige og som har tat hans kors op og følger ham og er rede til at lide forfølgelser, spot og haan. Derfor sier han ogsaa til sine disciple: «Salige er I, naar man bespotter og forfølger Eder og taler allehaande ondt imot Eder for min skyld og lyver det». Vi vet jo ogsaa at Jesus var de fattiges ven og var deres hjælper overalt hvor han drog frem og opreiste de ringe av støv og ophøiet de fattige av skarnet og satte dem hos fyrster, hos sit folks fyrster. — Ovennævnte lærdommer skulde man ofte mindes, og erindre vor ufuldkommenhet og ikke være hovmodige som de rike som tror at eie meget, men la os være fattige, det vil si at være ydmyge og lydige, for vi vet at Guds ofre er en sønderbrudt aand, et sønder-

brudt og sønderknust hjerte som Gud ikke vil foragte, og at Herren er høi og ser til den ringe, og den høie kjender han langt fra. Og hvor skjønt et syn skulde det ikke ha været at se Jesus, idet han opløftet sine øine paa sine disciple og sa disse ord til dem: «Salige er I fattige, ti Guds rike er Eders», og endvidere: «Salige er I, naar menneskene hater Eder og naar de forstøter Eder og spotter Eder og forskyter Eders navn som ondt for menneskenes søns skyld», men efterpaa alt som de maa gjennemgaa for evangeliets skyld vil de ha den store velsignelse naar han sier: «Glæder Eder paa den samme dag og springer av fryd! Ti se Eders løn er stor i himmelen. Likedan det samme gjorde deres fædre ved profetene».

Jesus lærer os i sin bergprædiken meget som vi har behov for i vore dager, naar han sier: «Salige er de som sørger, ti de skulde husvales, og de som saa med graat skulde høste med fryderop. Paulus sier til korintierne i et av sine brever at bedrøvelse efter Gud virker omvendelse til salighet, som ikke fortrydes, men verdens bedrøvelse virker døden. Som vi vil erindre var korintierne meget bedrøvede og Paulus søgte at trøste dem, og det er ogsaa en lærdom til os at vi skal trøste dem som er bedrøvede, syke og sorgfulde, og ikke gjøre noget der kan forbitre vort sind; mange av os tænker og tror daarlig om hverandre, og der er dem som søker at tilfredsstille sin ærgjerrighet og er aandelig hovmodige om de kan vite noget mere end sine andre medsøskende og glemmer for et givet øieblik de gode følelser man skulde ha for hinanden; vi skulde være sagtmodige og barmhjertige likeoverfor hverandre, søke at lindre byrdene eller prøvene som maatte komme til os, og ikke lægge sten til byrdene, ikke tale noget ondt eller nedsættende der kan komme over os igjen, likesom Peter der fornegtet Jesus, og Judas som forraadte ham. Vi skulde være ærlige og oprigte i al vor færd og fredsommelige mot hinanden og enige, saaledes at min Gud skal være Eders Gud, og Eders Gud skal være min Gud. Dette er enighet i høieste forstand.

Jesus og hans disciple led store forfølgelser for evan-

geliets skyld, likesom vi i vore dager, og derfor trøster han dem sigende: «Salige er de, som lide forfølgelse for retfærdighets skyld; ti himmerikes rike er deres». Som vi ser var Jesus sine disciples sande trøstermand, og vi maa ogsaa erindre, at dersom vi er barn, er vi og arvinger, nemlig Guds arvinger, men Kristi medarvinger, saafremt vi *lide* med ham, at vi og skulde herliggjøres med ham. «Ti jeg slutter», sier han, «at den nærværende tids lidelser ikke er at agte mot den herlighet, som skal aabenbares paa os». — «Men om I og lide for retfærdighets skyld er I salige; men frygter ikke, som de frygte, og forfærdes ikke. Men helliger Gud Herren i Eders hjerter. Vær altid rede til at forsvare Eder med sagtmodighet og ærefrygt for enhver, som begjærer regnskap av Eder om det haab, som er i Eder, og har en god samvittighet, saa at de, der haaner Eders gode omgjængelse i Kristus maa beskjæmmes, idet de bagtaler Eder som misdædere. Ti det er bedre — om det saa er Guds vilje — at lide, naar man gjør godt, end naar man gjør ondt. —»

Disse Peters ord til de utvalgte i Asien kan ogsaa føies til de ord som Jesus talte til sine disciple, om hvilke prøvelser der ventet dem som prædiket Jesu Kristi sande evangelium paa den rette maate, og disse ord har den samme værdi idag som dengang.

I forbindelse med evangeliets forkyndelse, som Jesus talte til disciplene, mindet han dem om at de er jordens salt, det vil si, de skal prædike evangeliet paa en kraftig maate og være begeistret for den lære de har annammet, for hvis ikke der prædikes paa den maate, saa mister saltet sin kraft.

Endvidere sier han, I er verdens lys; den stad, som ligger paa et berg, kan ikke skjules. Og man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skjeppe, men paa en lysestake, saa skinner det for alle dem som er i huset. La saa Eders lys skinne for menneskene, at de se Eders gode gjerninger og ære Eders Fader, som er i himmelen. — Ja, saadan skulde enhver av os bruke de talenter vi har faat og ikke gjemme dem bort, for ellers er vi lik dem som Jesus omtaler, der sætter sit lys under en

skjeppe. At ha talenter til at prædike evangeliet er en meget stor velsignelse, og som følge derav ogsaa et stort ansvar, for om man er en oprigtig Herrens tjener, skal man ogsaa leve saadan, som man vil andre skal leve, saaledes, at de samme læresætninger skal gjøre sig gjældende hos dem som prædiker, og hos dem som er tilhørere. Det var dette som Jesus fordret av sine disciple. Derfor sier han ogsaa, hvo som bryter et av disse mindste bud og lærer menneskene saaledes, han skal kaldes den mindste i himmerikes rike; men hvo som dem gjør og lærer, han skal kaldes stor i himmerikes rike. — Dernæst sier Jesus til sine disciple, at intet av evangeliet skal forandres, ti det er bedre at jorden og himmelen forgaar, end at en tøddel av loven bortfalder. Ti himmel og jord skal forgaa, men dit ord, o Gud, ei rokkes. — Da Jesus talte fra Oljeberget til sine disciple om loven, var det jo meningen at den skulde overholdes. Men desværre, menneskene er idag akkurat som dengang, de forkaster loven og de agter ikke paa den. Vi vet at forbrydelser mot evangeliet straffes eftersom den er stor eller liten, og vi kommer ikke fra straffen før alt eller den hele forbrydelse er sonet. Gud har fastsat en dag, da han vil holde dom. Og da skal alle faa sin ret, ti han dømmer med retfærdighet. Intet skal dømmes før tiden. Og dommen skal begynde fra Guds kirke; da skal de troendes sak komme først til avgjørelse.

Denne Jesu bergprædiken er like ny idag som dengang, men menneskene vil ikke høre den, da sandheten aldrig har blit taalt i verden, de forhærdes mere og mere, akkurat som dengang Gud lot straffedommene komme over Farao, og han forhærdet sit hjerte, trods Guds ord kom til ham sigende: «Ti denne gang vil jeg sende alle mine plager paa dit hjerte og paa dine tjenere og paa dit folk, for at du skal kjende at ingen er som jeg paa hele jorden». (2. Mos.). — Men la os juble som Moses og Israels barn, der synger Herren en lovsang: «Hvo, er som du blandt guderne, o Herre? Hvo, er som du herliggjort i hellighet, forfærdelig at love, underfuld i gjerning?» (2. Mos. 15. 11).

La os til enhver tid ihukomme bergprædikenens læresætninger til os og la os som oprigtige Sidste Dages Hellige søke at sætte dem i utførelse, saa at vi kan staa som et lysende eksempel for verden til efterfølgelse, og at vi mener hvad vi lærer.

Ingen av os er fuldkommen, enhver av os har vore feil og skrøpeligheter at kjæmpe med til enhver tid, men hvad vi kan gjøre er at bede Gud den almægtige om at han vil hjælpe os fremover til fuldkommenhetens maal.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Dersom tid og plads tillot det, vilde det være let at vise at de protestantiske sekter har motstaat videnskabelige sandheter med like saa stor bitterhet som Rom nogensinde har gjort, og har lidt et likesaa stort nederlag. Ikke alene med hensyn til geografi og astronomi, men ogsaa angaaende kemi og naturfilosofi, som det viste sig ved Roger Bacons John Barillons fængsling, samt anatomi og kirurgi, som det sees ved forfølgelserne mot Versalius, den store anatomist i det 16. aarhundrede.

Og vi behøver ikke at gaa flere aarhundreder tilbake for at finde eksempler. I begyndelsen av vort eget aarhundrede undgik Jenner, vaksinationens opdager, med nød og neppe at falde som offer for den forfølgelse, som ledende geistlige i det protestantiske England førte imot ham, fordi han hadde git menneskene kundskap om forebyggelsen av en frygtelig sygdom.

Saaledes blev ogsaa i 1847 James Y. Simpson, den fremragende skotske læge, som gjorde saa meget for at hindre menneskelig lidelse ved hjælp av bedøvelsesmidler, fordømt av den protestantiske geistlighet baade i Europa og Amerika. Disse forfølgere syntes at ha glemt, at ved den første kirurgiske operation som vi har nogen beretning om, lot Gud Herren en dyp søvn falde paa Adam. (Se 1. Mosebok 2, 21.)

Saaledes ogsaa med hensyn til geologien. Knapt 40 aar er henrundne, siden baade katolske og protestantiske ledere fordømte denne videnskap som en «mørk kunst», «helvedes artilleri» og en «frygtelig utflugt fra aabenbaringens vidnesbyrd». Hædrede mænd og kvinder som prof. Sedwick, Edward Hitchcock, Louis Agassiz og Mary Somerville fordømtes, fordi de fremsatte de studier som utfolder skapelsens vidunder og oplyser om vor himmelske Faders godhet — studier der har bragt disse navne frem til ære og hæder i den ganske verden. (Se Selliman's Journal, Vol. 30, page. 114.)

Og hvad har følgerne været av alt dette? Ved naturlig reaktion er i de ældre nationer fremkommet de største fiender, som den saakaldte kristne kirke har hat. Av disse kunde Voltaire og Renan nævnes som typer, og tiden viser, at de samme aarsaker frembringer lignende resultater i Amerika. Dog er Renan, Bennet og Ingersol ikke hatere av sandheten. Det kan snarere sies om dem, at de hater falskhet og hykleri og er opbragt over den apostoliske kristendoms anmasselser. I deres iver er de derved gaat til den anden yderlighet og fordrer mere for videnskapen end den med rette kan gjøre fordring paa.

3dje kapitel.

Videnskapsmænds vildfarelser

«Litt overfladisk kundskap kan maaske foraarsake at det menneskelige sind blir tilbøielig til at fornegte Gud, men en dyp kundskap til filosofien vil atter føre det tilbake til religionen». Disse ord uttaltes av Francis Bacon, en av verdens største filosofer, og historien har bevist deres sandhet. Den videnskabelige verdens største lys, saasom Columbus, Kopernikus, Galileo, Kepler, Newton, Herschel, Agassiz, Rosse eller Proctor, har alle næret ærefrygt for religionen. Derimot er det som regel kun tredje eller fjerde klasses videnskapsmænd eller saadanne hvis heftighet er større end deres dømmekraft, der har forsøgt

at vinde udmerkelse som vantroens forsvarere. Mænd, som er faldne igjennem paa grund av deres egen uduelighet, blir ofte misantroper og fordømmer sandheter og mennesker, som de selv ikke har hjerne nok til at fatte og forstaa. Sandt er det, at den apostoliske kristendom var blit «veiet paa vegtskaalen og fundet for let», men beviser det at der ikke findes en levende, guddommelig religion, som vil tilfredsstille menneskets forstand med sine sandheter og røre hjertet ved sin kjærlighet — en kristendom, som i sin skapers magt skal indta sin plads blandt de kræfter som virker i samfundet, og tilsidst bringe dem alle under sin indflydelse? Nei, visselig ikke. Likesaavel kunde vi si, at fordi der eksisterer falske banknoter, findes der ingen egte.

Man forbauses over den frækhet hvormed vantroende antar for givet netop de punkter som skulde bevises, og tilsidesætter de mest troværdige og paalidelige historiske optegnelser og videnskabelige kjendsgjerninger som uværdige til en alvorlig undersøkelse. Naar skeptikere, som er bestemt paa ikke at tro Bibelen, finder, at de historiske beviser for dens egthet, autoritet og inspiration umulig kan kuldkastes ved spot eller spidsfindighet, vender de sig til en anden angrepsmaate, og i de senere aar har de ransaket videnskapenes hele kreds i haab om at finde et kraftigere vaaben. I særdeleshet er enhver ny opdagelse blit hilset av skeptikere som en forbundsfælle indtil nærmere bekjendtskap viste at det ikke var tilfældet. Da geologien f. eks. begyndte at opløfte sin titanske form blev den paa det ivrigste søkt av skeptikere, men nu, da de har opdaget at den bærer vidnesbyrd om Skaperens haand, frygter de for et nærmere bekjendtskap med den.

Det vil derfor være av interesse at undersøke om videnskapen virkelig er saa bestemt og positiv, som disse personer foregir. Vi behøver ikke at henvise til uenighetene mellem Herschel og Ferguson, Newton og Brewster, La Place og Lionville, men la os heller begynde med den mest bestemte av alle videnskapene, matematikken

videnskapen om størrelser og tal, og lægge merke til nogen ting med hensyn til den.

Ved overveielse vil det forbause os, hvor faa emner der kan bevises med matematiske regler. Matematikkeren kan bevise en triangels størrelse og egenskaper, men han kan ikke bevise fortsættelsen av en virkelig triangel en time eller endog et minut efter sin demonstration.

Et matematisk bevis tillater ingen tvil eller forutsætninger. Et menneske kan bestemme vindens kraft, men kan ikke si hvor længe den vil vedbli at blæse i samme retning, om den vil vokse i styrke til den blir en orkan eller avta og ende i blik stille. Han kan tælle et hjuls omdreininger, men han kan ikke maale dets fulde kraft eller bevise dets vedvarende tilværelse i en eneste time. Hvor mange av de vigtigste affærer i livet kan bevises ved hjælp av multiplikationstabellen? Sikkert ikke *en* av ti. Likeledes bruker matematikken ofte ideale tal som aldrig har hat eller kan ha en tilværelse. Der er ikke en matematisk linje — længde uten bredde — i hele universet. Ved en nøiagtig undersøkelse vil vi finde at i naturen er der ingen matematiske former. Vi omtaler jorden som kulerund, men dens overflate frembryter hulninger saa dype som havets bund og ophøininger saa høie som Andes- eller Himalajbergene, i alle tænkelige, uregelmæssige former. Der findes ikke et stykke land paa jordens overflate som er absolut jevn. Selv vandet hæver og sænker sig i bølger og brændinger, heller end at forbli jevnt i en enkelt time. Mikroskopet aabenbarer, at perlen er forholdsvis endnu mere ujevn end jordens overflate, og at dugdraapen er ikke mere rund end en pære. Naar vi taler om at planetenes baner er elliptiske eller cirkelrunde, da er det i almindelighet likesom vi omtaler en cirkelrund sag, idet sagtænderne kan regnes som regelmæssigheten selv i sammenligning med planetenes bevægelser paa deres baner.

Saaledes ogsaa med astronomien som er langt fra at være en bestemt videnskap. Paa grund av enkeltheten av de kræfter som den omhandler og den forholdsvise regelmæssighet i de himmelske legemers bevægelser kan den

ansees som den videnskap i hvilken den størst mulige visshet er uopnaaelig. Den aapner paa samme tid det største felt for indbildningen, den ædleste utstrækning for fornuften, og har derfor tiltrukket sig de høieste intelligensers studium, hvilket den har belønnet med de største opdagelser.

La os for ikke at tilskrive opdagerne av universets love den ære, som tilkommer Skaperen, undersøke nogen av astronomiens vildfarelser.

Sir John Herschel — og ingen har større ret til at tale om dette emne end han — omtaler disse i sit verk, «Errors of Astronomy» paa følgende maate:

«Ingen filosofisk betragtning, intet filosofisk forsøk er absolut nøiagtigt. En feiltagelse paa en tusendel av en tomme med instrumentet vil multiplisere sig selv til tusener og millioner av mil i forhold til gjenstandens avstand».

For at begynde med vor egen lille jordklode, hvor nøiagtigheten lettere opmaales end blandt de fjerne planeter, finder vi, at to av de største astronomer, Bessel og Newton, avviker fuldt 11 mil fra hinanden i deres maal av jordens diameter, og i maalet av jordens banes diameter avviker de 360 000 mil. Og dog er jordens diameter og diametret av dens bane den virkelige maalestok hvormed astronomer maaler himmelen. (Se Humboldt's Cosmos, Vol. I., Page 7 og Vol. IV, Page 477.)

«La os da være oprigtige,» sier Loomis, «og ikke gi astronomien mere end der i al rimelighet tilkommer den. Da den store astronom Le Verrier i aaret 1846 forkyndte tilværelsen av en hittil ukjendt planet, og da han anviste dens nøiagtige stilling paa himmelen og erklærte at den skinnet lik en stjerne av ottende størrelse, var der ikke en astronom i Frankrike og neppe nogen i hele Europa, som fæstet saa megen tro til denne uttalelse at han vendte sit teleskop mot himmelen for at overtyde sig om dens sandhet.»

Det samme er tilfældet med geologien, en av de nyere videnskaper; den har man ogsaa fundet at være upaalidelig i mange henseender. Sandt nok, der har været sagt meget om den motstrid, der sies at herske mellem sten-

massernes optegnelser og Bibelens beretninger. Men ingen har været istand til at bevise nogen virkelig uoverensstemmelse; ti hverken Bibelen eller geologien meddeler hvor gammel jorden er. De sier begge at den er meget gammel. (Forts.)

Forbud og visdomsord.

I kampen for enhver god sak har der i alle tidsaldre opstaat personer som av kraft har reist en storm av motstand og opposition. Saaledes til eks. med vort brændevinsforbud. Siden folkeavstemningen i 1919 og forbudets lovfæstelse forrige aar har de forbudsfiendtlige av fuld hals søkt at omstyrte dette, baade ved ærlige og tildels uærlige midler, i særdeleshet ved overdrevne beretninger om den skade forbudet bevirker paa vort industrielle og økonomiske liv.

Uten at gaa nærmere ind paa disse forhold skal bemerkes, at forbudet kan hænde mindst har berørt vort industrielle liv, naar vi betænker og vil indrømme at de vanskelige forhold paa vort fiskemarked er en av krigens slemme følger.

Avholdsbevægelsen er et produkt av gode mænds og kvinders omsorg for næstens vel.

Herren sier i en av sine aabenbaringer til os: «Sandelig, sier jeg, menneskene burde arbeide med iver for en god sak, gjøre mange ting av deres egen fri vilje, og bevirke megen retfærdighet. Ti evnen har de til at handle efter eget tykke. Og saafremt menneskene gjør det gode, skulde de ingenlunde miste deres løn.» (Pakt. 58 : 27, 28.)

De moralske krav gaar ut paa at samfundet tar sig av de forfaldne, og med retfærdige midler søker at bortrydde de fristelser og farer som daglig ligger paa lur efter sine ofre.

Blandt andre argumenter som har været ført i marken mot forbudet, har man ogsaa søkt at fremholde at retten til handlefrihet er blit knæsat; og enkelte har til og med citert fra beretningen om brylluppet i Kana, hvor Jesus gjorde vand til vin, idet de har prøvet at omvende folk

til den tro at Frelseren var mot forbud, eftersom han frembragte vin.

Angaaende menneskets handlefrihet, da er denne en av Skaperens største gaver til os mennesker, og vil ha velsignede følger, dersom den blir benyttet paa den tiltænkte maate. Men dette sier ikke at de jordiske regjeringer ikke har ret til at forbyde ting som viser sig at være til skade for folk og land. Vi har f. eks. en lov som forbyder tyveri, en anden mord o.s.v., o.s.v. Ophæv disse, og vi vil straks se følgene.

Saaledes ogsaa med forbudet: Slip brændevinsflommen løs, og forbrydelsernes antal vil sikkerlig vokse med uhyggelige tal.

Hvad angaar vinen i Kana, da vil enhver fornuftig tænkende person indrømme at denne ikke var av den kvalitet som vinlandene i vore dager leverer i sine fint utstyrte flasker og krukker.

Følgende ord av Sven Aarrestad bør i denne forbindelse citeres: «Antar man derimot at den vin Jesus med skapermagt frembragte i Kana, var av samme sort som den Skaperen frembringer i druen, altsaa en ugjæret, *ikke berusende* drik, da svinder enhver vanskelighet, og hvilken forklaring kan ligge nærmere?»

I sit visdomsord til os har Herren sagt at «sterke drikke ikke er for maven, men for at vaske Eders legemer med.»

Dette bør erindres av enhver mand og kvinde som bekjender sin tro paa Faderen og Sønnen, og som har paatat sig at være med at avvende verden fra den kommende vrede. Herrens forjættelse er at saafremt vi holde og gjør efter hans ord skulde vi «finde visdommens og kundskapens skatte».

Avholdsbevægelsen gjør i sandhet krav paa ethvert rettænkende menneskes sympati og støtte, idet den er en av de gode ting menneskene med iver bør arbeide for.

Drukkenskapen har allerede forvoldt saa mange ubehageligheter og ulykker i verden at det nu er paa tide at vi alle reiser os til kamp mot denne dødelige gift.

E. Evensen.

Lær evangeliet at kjende!

Jesu Kristi sande evangelium, fornemmelig kjendt under navnet «mormonisme», indeholder mange store ophøiede og ædle lærdommer som, hvis menneskene vilde befatte sig med at studere den, vilde gi dem saa megen ophøiet visdom og kundskap, at det vilde være vanskelig at vurdere den høit nok. For liten undersøkelse, og et for tidlig tat standpunkt overfor den, er som oftest aarsak i menneskenes uvidenhet overfor denne videnskap.

Mormonismens resultater lar dog ikke vente paa sig, om ikke direkte saa dog indirekte. Alle religiøse samfund, alle korporationer, foreninger, selskaper og sammenslutninger benytter medlemsantallet som maalestok for deres fremgang, trivsel og vekst. Mormonismens resultater belyst i dens bekjenderes tal vil ikke paa langt nær gi os oplysning om mormonismens indflydelse i verden. Der findes en ånden maate at utfinde dens resultater paa end netop i tal, og det er i dens frugter. Hvorfor saa faa medlemmer? Et ofte gjentat spørsmaal en ældste hører. Menneskenes stadige «holden kjød for sin arm» har alle tider været til stor gené for deres videre utvikling.

En veloverveiet, ærlig og betænksom undersøkelse av denne lære, av et oprigtig menneske, vilde bringe ganske gode resultater.

For en mand som har religionen som en av sine specielle studier er det forbausende at lægge merke til den uhyre overfladiskhet som mange mennesker lægger for dagen med hensyn til religiøse spørsmaal. Dette er med henblik paa baade religiøse og ikke-religiøse.

Spørsmaalet: «Den store frelsesplan» er ikke besvart i en haandvending. Nei, en rolig og nøktern, fornuftig granskning vil bringe heldige resultater til fordel for det enkelte individ. Man finder aldrig en guldgrube paa gaten. Man fik heller ikke visdommen ved et flygtig blik. Saaledes er ogsaa «mormonismen» en videnskap som det store gross av menneskene endnu ikke har fundet. En retfærdig og paalidelig maalestok for dens fremgang er dens frugter. Hvem var det som avskaffet fra menne-

skenes sind og indbildning det materielle helvede av ild og svovel, de kristnes skræmmebillede? Var det Melanchton, Luther eller Johan Huss eller nogen av de store reformatorer? Nei! Joseph Smith, «mormonismens» grundlægger, Guds profet, kom og fortalte at der ikke eksisterte noget materielt helvede, men at aandene lever i en tilstand av uvisshet, og angeren over hvad de har forsømt og forbrudt i dette liv, hvilket er deres kval, er sjøen der brænder lik ild og svovel.

Siden Joseph Smiths dage er denne lære trængt ind i menneskenes bevissthet, indtil den nu er almindelig antat. Store tænkere har fremsat tanker om at menneskene gaar fremad efter en evig utviklingsplan, men Joseph Smith fremsætter dette som en kjendsgjerning. Likesom solen som er bak bergets top, netop viser sig over dets rand, saaledes glimrer denne tanke nu i mange menneskers sind. To yderligheter i meninger gjør sig ofte gjældende. Den ene er at der er et liv efter dette, hvor det er mulig for menneskene at gaa fremad i fortsat utvikling. Den anden hælder til den anskuelse at vort liv ophører ved dette livs ophør. Mens menneskene gaar i vildrede med hensyn til disse spørsmaal tillikemed mange andre som ikke behøves at nævnes her, vilde en undersøkelse i Jesu evangelium eller «mormonismen» bringe dem klarhet over spørsmaalene. Her findes nøklene til menneskenes slegtskapsforhold til Gud, hvorfra vi er kommet, hvorfor vi er her hvor vi gaar hen naar vi forlater denne handlingens skueplads, hvad vi skal gjøre for at bli frelst. Vi vil finde oplysning om herligheten i himmeriket, om det evige livs princip, hvilken stor herlighet menneskene kunde opnaa ved lydighet til Guds bud. Er dette ikke lærdommer som er værd at eie? Jo, visselig. Herren har utstyret menneskene med forstand, med handlefrihet og ret til at herske over jorden. Privilegier som menneskene ikke ofte vurderer høit nok.

Herren har sendt ut sine tjenere i disse dager for at tilbyde menneskene disse herlige ting, og opfordrer jordens indvaanere at komme til sig, «drikke av det levende vand»; og dette gjør han for at gi menneskene leilighet at bli

fuldkommen som han er fuldkommen. Da Kristus fremstod for 1900 aar siden og vilde samle folket «som en høne samler sine kyllinger under sine vinger» misforstod de ham, og han blev slaat ihjel. Hans lærdommer lever dog fremdeles og mange har antat disse. Idag tilbydes de samme lærdommer, de samme ophøiede principper, med løfte om de samme velsignelser. Men verden misforstaar dem som de gjorde det dengang. De gir Kristi evangelium et økenavn og bekymrer sig siden efter ikke mer om det. Evangeliet indeholder en paragraf som sier: «Hvad du saar, skal du ogsaa høste.» Efter denne paragraf vil alle mennesker bli dømt. Straffens varighet, eller velsignelsens herlighet vil, av retfærdighetens Herre, bli fastsat efter menneskenes fortjeneste. De som forkaster dette evangelium vil gaa til deres bestemte sted, hvilket er helvede. Mens de som i ydmyghet mottar og lever efter det vil opnaa en evig frelse og ophøielse i det «Celistiale» rike, hvilket er solens glans. Derfor: *Lær dette evangelium at kjende.* *Sverre Jenssen.*

Korrespondanse.

Orangeville, Utah 10. februar 1922.

„Morgenstjernen"s redaktør.

Kjære broder!

Sender hermed betaling for et aars abonnement paa «Morgenstjernen».

Jeg er glad for at den norske mission har faat sit eget organ, ti der vil uten tvil bli mange ting i den, som vil bli interessant for mig at læse, som en gammel nordmand.

Jeg var paa mission i Norge 1909—1911, og vil aldrig forglemme den norske mission.

At «Morgenstjernen» maa utføre den forønskede mission bestemt for den, ønskes av mig med en venlig hilsen til hellige, slegt og venner i Norge.

O. J. Sitterud.

Smaapluk.

Ungdomsforèningen og sangkoret i Kristiania gren avholdt søndag den 5. mars en vellykket agitationsaftenunderholdning med et godt alsidigt program under ledelse av præsidenten for Unge Mænds Forening, br. Ludvig Arnesen.

Vi skal i store træk nævne programmet. Sangkoret under broder Otto Gebhardts energiske ledelse sang flere sange og større korstykker med forstaaelse og smag. Desuten udmerket deklamation av søster Anna Halvorsen. Solo av søster Ruth Matsen (Ave Maria). Solo av hr. Henry Larsen (Arie av «Evangeliemannen»). En kort tale av samme i forbindelse med avftenens hensigt. Redaktøren for «Tidsskriftet» br. C. M. Hagberg læste et for anledningen skrevet stykke. Likeledes gav en mandskvartet et par numre tilbedste. Alle sanger blev akkompagnert av vor flittige organist søster Borghild Larsen. Missionspræsident August S. Schow holdt en for anledningen passende tale.

Alt i alt en vellykket aften, begge organisationer til ære. Maatte hensigten bare naaes.

«Dersom du vil skaffe dig en ven, da skaf dig ham med forsigtighet, og fortro dig ikke snart til ham; ti der er en ven den tid det er ham beleilig, og han blir ingenlunde ved paa din trængsels dag. Der er en bordven og han blir ingenlunde ved paa din trængsels dag. Men om du fornedres, skal han være mot dig og skjule sig for dit ansigt. En tro ven er en sterk beskyttelse; hvo har fundet den, han har fundet et liggendefæ.

Den som frygter Herren, bruker hans venskap ret; ti som han er, saa skal og hans næste være».

«Da skal den retfærdige staa med megen frimodighet for deres aasyn, som trængte ham, og som intet agtet hans arbeider.

Naar de da se saadant, skal de gruelig forfærdes og forskrækkes for saadan salighet, som de ikke hadde forventet, og de skal tale til hverandre med anger og sukke av aands angst og si: «Denne verden, som vi før hadde til latter og til et bespottelig ordsprog.»

Vi daarer holdt hans levnet for galskap og hans endeligt at være skammelig.

Hvorledes er han nu regnet blandt Guds barn, og hans arv er blandt de hellige?

Sandelig, vi har faret vild fra sandhetens vei, retfærdighets lys skinnede ei for os og retfærdighets sol oprandt ikke for os. (Visdoms bok 5, 1—10).

Saamanden.

Hvem skal saa?
Alle, alle, store og smaa,
Kjøbmand bak disk og bonde bak plog
Barnet som leker i mark og i skog,
Mama, som bysser sin baby søt
Søster, som ut maa og tjene sit brød,
Filler og finfolk og kufte graa,
Alle, alle skal saa.

Hvor og hvad skal vi saa?
Guds ord hvor du kan et hjerte naa,
Rundt omkring paa den vide jord,
Hos far og søster, hos ven og bror,
Paa gate, i kirke, i arbeid og lek,
Hos kinden rød og hos kinden blek,
Ja, hvor der er muld, om blot til et straa,
Der skal vi saa.

Kathinka Bisjord.

Vaarkonferensene

blir avholdt paa følgende steder og tider som følger:

I Bergen 15., 16. og 17. april, Trondhjem 22., 23. og 24. april, Kristiania 29., 30. april og 1. mai.

Bergens sangkor vil Skjærtorsdag besøke Stavanger, og Langfredag vil koret besøke Haugesund.

INDHOLD:

Jesu prædiken paa Oljeberget	81	Korrespondanse	94
Filosofien av evangeliet	85	Smaapluk	95
Forbud og visdomsord.	90	Saamanden (digt)	96
Lær evangeliet at kjende	92	Vaarkonferansene	96

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.